HELLE KAARE
LINDBERG
TRIP
FACET

Andre bøger af ***Helle Kaare Lindberg***

Ingen sommerfugle i marts (2018)
A-Town (2019)
Aldrig for altid (2020)
Stumper – Slimede løgne (2020)
Sofasurfer (2021)

HELLE KAARE LINDBERG

TRIP

Trip
Helle Kaare Lindberg
© Forlaget Facet
1. udgave, 1. oplag 2021
Omslag & typografisk design: Malene Henssel
Redaktion: Sebastian S. Schultz
ISBN-13: 978-87-93456-85-3

Lix-tal: 24.

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer. Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget Facet
Vandværksvej 20B
4581 Rørvig
DK-Denmark

info@forlaget-facet.dk
www.forlaget-facet.dk
www.facebook.com/forlagetfacet
www.instagram.com/forlagetfacet
www.twitter.com/forlagetfacet

DØDEN

Visse ting kan være svære at forstå. Som døden for eksempel, der afføder så mange spørgsmål, at man aldrig bliver helt færdig. Man ved, hvordan den indtræffer; at man ånder ud, og at hjertet holder op med at slå. At man bliver bleg, får blålige læber og at kroppen går i fordærv, men hvad der derfra sker er uvist, selvom de der er blevet genoplivet fortæller den samme historie. Noget med et lys for enden af en tunnel.

Hun står op i pedalerne og tramper med foroverbøjet overkrop mod vinden. Den er kølig i dag, efterårsvinden. Man kan lugte den døende årstid, hvor alt det grønne visner, og bladene mister sit greb om grenene. Hvirvler rundt og samler sig i gyldne bunker, der kun venter på at rådne. Et vilkår for alt levende, at det fra begyndelsen er et skridt nærmere sin afslutning.

Hun svinger ind på kirkegården i en sådan fart, at hun er ved at skride i gruset. Forsigtigt stiger hun af og trækker afsted med cyklen for at finde graven. Den ligger længere fremme, dækket af blomster og brede, hvide sløjfebånd. Helt overvældende, men når et ungt menneske dør, er det alligevel anderledes end med voksne. Folk strømmer til fra nær og fjern, selvom man i nogle tilfælde

kan stille spørgsmålstegn ved, hvor de var, da personen levede. Hun forestiller sig kisten og hans spinkle krop, der nu er reduceret til en bunke aske. Det er så frygteligt at tænke på. Han var alt, alt for ung til at blive frarøvet livet, snydt for sine drømme og alt det, han ikke kendte, men som ventede på ham derude. Han blev ikke engang færdig med at være barn. Langt fra.

Hun slår sig ned på en bænk og ser op mod himlen. Skyerne hænger ubevægeligt på den blå baggrund som opsvulmede strandvaskere, der minder hende om, hvor meningsløst det hele er. Livet, døden.

En krage sætter sig på gravstenen og stirrer tomt ud i ingenting. Måske ved den heller ikke, hvad fanden der sker? Eller også gør den. Har set det tusind gange før. Blomster, der går i opløsning og vinden, der suser igennem. Vælter gravlysene og puster til brevene, billederne ... af ham ... smilende og uvidende om det, der blev hans skæbne. Hun sukker og beder til, at nogen lærer noget af det her, for ellers har også hans død været spildt.

Skyerne trækker sig sammen og forvandler sig til vattotter, der langsomt driver mod øst. Hun kan ikke lade være med at smile ... og så kommer der også en tåre, der glider ned ad kinden og lander på det ene bukseben. Hun får øje på en blank kastanje, der putter sig mellem nogle blade. Samler den op og lægger den ved siden af stenen. Havde det ikke været for damen i den grå frakke, havde hun kastet den ... ad helvedes til ... og råbt sine lunger ud.

PÅ EN SØNDAG

Halvanden måned tidligere

KAPITEL 1

Det er så ufedt derhjemme, når Tobias er syg, for det eneste man kan lave er at glo på mobilen eller de tv-programmer, der altid kører i stuen. Stemningen er så tung og lyden af klynk og bræk i en spand er næsten uudholdelig. Man får ondt af ham, for det har stået på så længe nu. Og selvom mor bliver ved med at påstå, at det hele nok skal gå, så er der ingen, der tror på det længere. Ét skridt frem og to tilbage gennem det sidste halve år, hvor ikke engang lægerne har kunnet finde ud af, hvad han fejler til trods for et hav af indlæggelser.

Julie flyder på sengen stirrende ind i væggen. Hvad skal hun egentlig bruge sin søndag på? Indtil videre har hun bare stenet på værelset, men det holder ikke i længden. Røvssygt. Hun er også blevet lækkersulten, men der er ikke rigtig noget ... eller? Måske der alligevel gemmer sig noget i køkkenet? Hun tager chancen og smutter ud i gan-

gen. Døren ind til stuen står på klem, og i sofaen sidder mor med et tæppe omkring sig, mens en DR-dokumentar flimrer på skærmen.

"Hvad ser du?" spørger Julie.

"Narkoland." Mor drejer hovedet. "Du skulle tage og se den, den er meget interessant. Den handler om ..."

Julie stryger ud i køkkenet for at smøre sig en Nutella-mad. Alle knivene er i opvaskemaskinen. Så typisk, når man skal bruge én.

"Har vi ikke flere knive?" kommer hun til at råbe gennem lejligheden.

"Schyy! Tobias sover."

"Slap dog af," mumler hun og rækker mor en fuckfinger gennem væggen. Man bliver så træt af, at hun altid skal flippe ud over ingenting, og det er sjovt nok aldrig Tobias, det går ud over. Heller ikke, da han var rask. Hun bruger bagsiden af en ske til at smøre sin mad og vender derefter tilbage til værelset. Mobilen lyser fristende i vindueskarmen og afslører otte ubesvarede opkald fra Kat. Det er så irriterende, at hun ikke fanger halvdelen af sine opkald, fordi den er på lydløs på grund af Tobias. Alt handler efterhånden kun om ham.

Hun trykker på det seneste opkald.

"Hvorfor fanden tager du ikke din telefon?" hvæser Kat. Der lyder et klik fra en lighter, og en smøg bliver tændt.

"Sorry, den var på lydløs."

"Men så lad være med at have den på lydløs ... hvor svært kan det være?" Kat hoster ind i røret. "Skal vi lave noget?"

"Måske," svarer Julie, "jeg skal lige spørge først."

"Spørge? Hvorfor skrider du ikke bare?" Kat tager et dybt hvæs på sin smøg. "Du er jo ikke noget pattebarn."

"I know," sukker Julie og roder i skuffen for at finde den dåse snus, hun fik af Kat forleden. Hun har kun prøvet det et par gange, bryder sig egentlig ikke om det, men tager det alligevel. Lidt ligesom med øl, der smager af lort, og som man kun drikker for at blive stiv. Det værste er, at mor ikke aner, hvad der foregår, og hun tror, at Kat er sådan en pæn pige, fordi hun ikke er en Vestegnstøs, men kommer fra Fyn. Hun skulle bare vide, tænker Julie og ser ud ad vinduet. Ud på de regnvåde cykelstier og syrlige græsstrå.

"Kom nu, Julle," plager Kat, "jeg er nede ved kiosken." Der bliver stille lidt. I virkeligheden har hun slet ikke lyst, for man ved aldrig, hvor det hele ender.

"Øhm ... jeg har altså nogle lektier," lyver hun, "og Tobias..."

"Det styrer du selv," afbryder Kat, "men så spørger jeg bare nogle andre." Hun skal lige til at smække på.

"Nej, vent, jeg finder ud af det ... " Hun magter ikke at skulle høre for, hvor kedelig hun er. At hun er mors pige, der aldrig tager chancer. Sådan noget kan Kat godt finde på at sige. Også selvom det ikke altid stikker så dybt.

"Skynd dig." Lyden af et hurtigt kys ind i røret, inden opkaldet afbrydes.

Julie suser ud i gangen, tager sko på og en sweatshirt over hovedet.

"Hvor skal du hen?" Mor stikker hovedet frem i døråb-

ningen. Hun ser træt ud med store poser under øjnene.

"Jeg skal bare mødes med Kat."

"Nu?" spørger mor. "Det ved jeg ikke, om jeg synes er en god idé."

"Men skal vi noget?"

"Nej."

"Men hvad er så problemet?" Hun forstår det virkelig ikke, for det gør jo ingen forskel, om hun er her eller ej. Mor stener bare i sofaen, og Tobias sover det meste af tiden.

"Du er aldrig hjemme mere," siger mor.

"Det er jeg da ..." Måske har mor lidt ret, men det kan bare ikke være rigtigt, at hun stadig blander sig i, hvad hun render og laver. Der må da for helvede være nogle privilegier ved at være ung og kunne klare sig selv. "Jamen altså, Kat var ... øh ... vildt ked af det ... noget med hendes hund." Ikke en skid har Kat en hund, men det behøver mor jo ikke at vide.

"Okay, hvilken race?" Mor lægger armene over kors.

"Det ved jeg da ikke, sådan en brun én," siger Julie og bøjer sig forover for at binde sit snørebånd.

"Jamen, lille eller stor?" Hun bliver fandeme ved.

"Er det ikke lige meget?" sukker Julie. "Kan jeg ikke bare gå?"

"Men så gå. Jeg gider heller ikke at diskutere med dig." Mor slår ud med armene. "Du er hjemme senest ti," understreger hun og minder Julie om, at de må kunne stole på hinanden, hvis hun skal beholde sin frihed.

"Fint." Julie tager i dørhåndtaget, buldrer ned ad trap-

pen og ud til Kat og kiosken, der venter lige rundt om hjørnet.

BAGKANT

KAPITEL 2

De køber nogle chips og et par energidrikke, inden de smutter over i parken. Kat giver, hvis Julie bærer posen hele vejen hen til bænken ved birketræet og den rådne sø.

"Hold kæft, hvor er der kedeligt derhjemme." Julie sparker til en tom cigaretpakke, der havner i vandet. "Fuck," fniser hun, "det var sgu ikke meningen."

De skåler i *Booster* og sladrer lidt om ingenting. Om festen sidste lørdag og alt det fede tøj, man kan købe på nettet. Sådan sidder de lidt under den grå himmel og småfryser, mens de konkurrerer om, hvem der kan slå den længste bøvs.

Et par fyre på skateboards kommer rullende bagfra, og den ene suser rundt om bænken.

"Hva' så, bitches?" råber Ollie og bremser hårdt op. "Hvad fanden laver I her, når I hører til i et køkken?" Han griner lidt hø-hø-agtigt og sender et luftkys til Kat, der kvitterer med en fuckfinger.

En smøg bliver tændt, og en lighter kastes fra den ene til den anden. Julie fatter ikke, hvad Kat ser i det bønne-

hoved. Han er ikke specielt sød og heller ikke pæn med sit benede fjæs, det filtrede surfergarn og alle hans hjernedøde kommentarer. Men noget må han jo kunne, siden de har været sammen i snart et halvt år.

En kølig solstråle borer sig igennem skydækket. Lyden af hjul mod asfalt. En solbrændt fyr med skulderlangt hår suser rundt og øver et trick, hvor han hopper op i luften, mens boardet roterer under hans fødder. Det har sikkert et eller andet smart navn.

"Hvem er han?" spørger Julie.

"Magnus," råber Ollie og stiller sig midt i det hele. "Kom lige fuckboy." Han piller en sten ud af sin ene Vans sko. "Der er én, der gerne vil hilse på dig?"

Magnus kører en hånd gennem håret, inden han flipper sit board. "Hey," siger han.

Julie suger maven ind og mærker hans blik på sig. Skal hun sige noget? Smile?

"Det er Kat, hende kender du," siger Ollie, "og det der er Julle, hendes veninde."

"Julle?"

Hun rødmer. "Det er altså bare et kælenavn ... jeg hedder rigtig Julie."

"Så siger vi det." Magnus åbner sin rygsæk og fisker en flaske vodka og noget æblejuice frem. "Er I tørstige?" spørger han og bæller selv en tår juice, inden han hælder en god sjat Smirnoff oveni.

"Altid," griner Kat og blinker til Julie. "Vi siger sgu ikke nej til noget, man bliver sjovere af at drikke."

Drengene krummer sig sammen af grin.

"Spiller hun altid så smart," spørger Magnus.

"Ja, det gør jeg," siger Kat og kniber øjnene sammen. "Du behøver ikke tale hen over hovedet på mig ... jeg er jo ikke en spasser."

Ollie laver sit bøvede fjæs. "Har I aldrig set en flaske vodka før?" snøvler han og giver sig til at rulle en joint hen over knæet.

"Næ, hvad gør man?" Kat rækker tunge og tager imod kartonen, der vandrer rundt imellem dem. Der fyldes mere og mere sprut på, som indholdet svinder ind. Til sidst er det bare en klar væske, der skylles ned i halsen, som var det saftevand.

"Kom nu, Julle," lokker Kat og rækker blandingen frem imod hende. "Drik nu noget."

Julie tager en slurk, mens hun tænker på, hvad mor ville sige, hvis hun så det. Ikke noget særlig pænt.

"Jeg fatter seriøst ikke, at der er nogen på vores alder, der ikke drikker," siger Kat. "De er bare sådan nogle lowlifestyper, der tror, man får kræft eller skrumpelever af det. Som om."

"Skrumpelever?"

"Ja, altså når leveren er fyldt med arvæv ... cirrose hedder det, men det er altså ikke kun af at drikke, man kan få det. Fede mennesker får det også."

"Hvor ved du sådan noget fra?" spørger Julie.

"Jeg holder mig bare orienteret, ser nyheder, læser netavis. Gør du ikke det?"

Julie slår blikket ned.

"Må jeg sidde her?" spørger Magnus og peger på den snævre plads ved siden af Julie.

"Øh ... ja, ja." Hun rykker sig lidt til venstre, så han lige akkurat kan skrue sig ned, og de kommer til at sidde helt tæt ... så tæt at deres ben rører hinanden. Hun rødmer. Igen. Og sluger den sidste sjat vodka.

Lidt efter henter drengene øl fra kiosken og kommer tilbage med flere skatere på slæb. De er tretten i alt, inklusiv Lille-Sami fra de hudfarvede huse ved stationen. Jokes, tjald og skatertricks tegner aftenen, som ender med, at Sami brækker sig i en busk, og Ollie falder og får en hudafskrabning ved albuen. Det er for længst blevet mørkt.

Hun får et chok, da hun tjekker mobilen. Klokken er alt, alt for mange. Over elleve. Fuck. Mor eksploderer, og det er IKKE et kønt syn. Der er flere ubesvarede opkald ... og sms'er. Den sidste er sendt for over en halv time siden.

Hvor er du?

Vi havde en aftale.

Nu kommer du hjem!

Ingen emojis, ingen knus eller kærlig hilsen. Ingenting.

I en kombination af ærgrelse og dårlig, dårlig samvittighed bryder hun op og slingrer hjemad. Hvis hun er heldig,

er mor gået i seng, selvom hun tvivler stærkt på det. Hun ser for sig, hvordan hun siddende i sofaen råber ad mobilen og forbander sin datter langt, langt væk.

Med retningsløse skridt dingler hun rundt i de øde gader. Ingen biler, ingen fodtrin, kun en miavende kat og en svag vind, der ånder på træerne. Der er pludselig to bænke, to skrællede cykler, to kraterhullede måner ... to af alting. Fuck, hun er for stiv til at tænke ... på noget som helst. Hun synker sammen på en bænk og glor ud i mørket i et tidsrum, hun ikke har begreb om. Måske lang tid, måske kort. *No fucking clue.*

Med munden fuld af Stimorol låser hun sig ind i opgangen og finder deres dør. Ultraforsigtigt drejer hun nøglen om og skubber døren op. Der er lys inde i stuen, men stille. Hun træder ind i entréen og sniger sig langs væggen.

"Hvad i alverden foregår der?" hvæser mor med hænderne i siden. Pis. Hun er vågen, lysvågen, og med en dyb rynke i panden. Lige mellem brynene. De stirrer på hinanden i den spændte tavshed. "Svar mig, Julie."

"Det var Kat ... hun var ked af det med hunden," snøvler hun og støtter sig til væggen for ikke at falde.

"Du skal ikke lyve over for mig."

"Men ..." Hun begynder at hikke. Med få sekunders interval.

"Ikke noget men." Mor læner sig frem og snuser til hendes tøj og hår. "Du er fuld, og du stinker også af røg."

"Nej, jeg gør ej." Endnu hik og ét til.

"Jeg er ikke dum, Julie," siger mor og klemmer om hen-

des arm. "Hvor har du været?"

"Av, for satan!" Julie river armen til sig og mærker en klump af gråd vokse i halsen.

"Svar mig, Julie."

"Det er lige meget," sukker hun og tager et par skridt i retning af værelset.

"Du går bare ikke, mens jeg taler til dig."

Julie stopper op og glor på mor. Hun er så grim, når hun bliver vred. Ligner en af de gamle damer fra bussen. Én, der ikke forstår en skid, men hun er selvfølgelig heller ikke psykolog, men bare taxachauffør ... Taxachauffør på sygeorlov. *Looser.* Julie kniber øjnene sammen og leder efter den helt rigtige replik. Pludselig er den der. Et pletskud.

"Pas på, du ikke vækker Tobias, dit yndlingsbarn," hvæser hun og mærker, hvor godt det føles at sige det højt. Så forløsende og giftigt.

Mor forsvinder ind i stuen med lange, bitre skridt og lukker døren helt til. Satans. Måske var det over grænsen det der med Tobias, men nu er det ligesom for sent. Hun sluger gråden og smider sig på sengen med alt tøjet på. Det hele snurrer rundt, når hun kigger op i loftet. Lampen, spindelvævet og pletten fra den tomat hun engang kastede i arrigskab. Hun kan ikke engang huske hvorfor. De bliver bare altid uvenner ... over det mindste, over det største. Apropos stort, så var han fandeme sød ham der Magnus. Sød, cute og helt vildt pæn. En varm fornemmelse breder sig i kroppen og ender mellem benene. Bare han ikke har en kæreste. *Please.* Hun lukker øjnene og

tænker på ham som det sidste, inden hun svæver derind, hvor tanker bliver til drømme.

ONKEL MERCER

KAPITEL 3

Skoledagen er fucking lang. Matematik, geografi, dansk og to timers tysk. Gab. Hun har ikke bestilt andet end at glo ud ad vinduet i et forsøg på at sove med åbne øjne, men lærerne har ikke sagt noget. Det er ikke ligesom med Kat, der får skylden for alt, bare hun rejser sig for at gå på toilettet.

Nattens skænderi med mor ligger stadig og lurer. Det er aldrig fedt at være uvenner, for stemningen bliver så tung, og skyldfølelsen forfølger én resten af dagen. Ser hun rationelt på det, var det dumt at skide på deres aftale. Pissehamrende ubegavet. Hun kunne sagtens have været hjemme klokken ti, selvom det nok havde kostet et par blikke fra Kat, men hellere det end at mor nu har retten til at gøre livet surt for hende. Med stuearrest og færre lommepenge. Hun sukker og kradser med en blyant ned i bordpladen. Voksne fatter ingenting og slet ikke, at deres børn er blevet store nok til at klare sig selv, for de får aldrig lov til at bevise det. Hver gang hun konfronterer mor med det, glider hun bare af ved at sige, at hun skal være

glad for at have en mor, der bekymrer sig, så hun ikke ender med at blive proppet med hårde stoffer og voldtaget. Mor har ikke talt om andet end stoffer, siden hun begyndte på *Narkoland*. Som om Julie er typen, der nogensinde ville prøve det. Helt ærligt.

Det ringer ud fra sidste time. Yes ... endelig. Hele dagen har hun glædet sig til at komme hjem. Altså ikke hjem til mor, men til at få fri. Slappe af, måske sove eller se tv. Bare et eller andet, der ikke kræver det store. Hun pakker tingene sammen i et virvar af folk, der har travlt med at komme ud af døren. Skramlende stole, krøllede papirer i skraldespanden.

"Kan du ses senere?" spørger Kat og svinger sin fake Loui-taske over skulderen. Den er lidt flosset i kanten, men fed nok. Hun er på vej hjem til Ollie, og der er altid plads til én til. Så hvis hun har lyst, så ... Og det er slet ikke noget problem, for de skal bare chille og se, hvad der sker.

"Måske," siger Julie, "men jeg er totalt smadret efter i går." I bund og grund gider hun ikke rigtig, for kender hun dem ret, ender det med en masse tjald og alt mulig lort som at stjæle i Lidl og fræse rundt på Ollies tunede knallert.

"Det styrer du selv," siger Kat, mens hun smilende ruller med øjnene. "Ses."

Julie følger hendes trin hele vejen ned ad trappen og rejser sig først, da døren ud til gården går i. Der er helt stille ude på gangen. Kun en enkelt klasse skal holde ud til klokken seksten. Stakler. Hun skynder sig ned ad trappen og ud i gården, hvor friheden viser sig som et solstrejf og

en blid vind i håret. Hvor skal hun tage hen? Hun er pissetræt, men orker ikke at tage hjem, hvor man skal gå på listefødder, så Tobias ikke vågner, og mor kan få endnu en anledning til at flippe ud. Et øjeblik slår hun sig ned på bænken og tjekker mobilen, hvor hun pløjer sig igennem samtlige af Ollies Insta-følgere i håbet om at finde Magnus. Det tager lidt tid, men så er den der. *Ghetto_skater*. En profil med over femhundrede følgere, der fodres med de nyeste tricks. Hun tjekker nogle af dem ud. Kæft, han er god. Som en fisk i vandet. Hun swiper videre til sin egen profil, der desværre er lidt fesen til sammenligning. Dødssyge billeder og ikke et eneste *like* siden i forgårs. Det må der gøres noget ved, når hun får tid.

I et suk lægger hun mobilen tilbage i lommen og slentrer ud til parkeringspladsen. De fleste båse er tomme bortset fra én med en hvid Mercedes. Den ligner onkel Mercers og alligevel ikke, for hans er sort og væsentlig mere velholdt, da han passer den, som var den hans baby. Hun smiler. Måske hun skulle stikke forbi ham i dag? Hvorfor ikke? Han bor heller ikke så langt væk. Kun 500 meter fra stationen. "Du kommer bare, Smukling," plejer han at sige, "jeg er aldrig længere væk end lige rundt om hjørnet."

Han hedder egentlig David. David Bryan Langhøj, men det gider hun ikke at kalde ham, kun Mercer ... Onkel Mercer. Når hun er hos ham, kan hun være hundrede procent sig selv. Bande som en havneluder og proppe sig med chips fra morgenstunden, uden nogen løfter et øjenbryn. Altså ikke som derhjemme, hvor der er begrænsninger på

alting. Det eneste han ikke gider er at have hendes venner rendende, for det er ikke nogen fritidsklub, selvom huset vrimler med folk, der hjælper ham med noget nede i kælderen.

Mercer er egentlig uddannet murer, men har ikke været aktiv i flere år på grund af en kold skulder. *In between* sygedagpenge og et fiktivt skånejob arbejder han frivilligt med at indsamle legetøj til socialt udsatte børnefamilier. Et ret sympatisk projekt, når man tænker over det, og det må også give lidt ekstra, siden han altid har råd til at supplere lommepengene, når tiderne er trange, eller hvis mor i surhed har holdt lidt igen.

Hun kan ikke lade være med at sammenligne dem, ham og mor, og når man gør det, er det faktisk helt utroligt, nærmest surrealistisk, at de er søskende, for man finder nok ikke to mennesker på denne jord, der er mere forskellige. Mor er den stille, den fornuftige og den til tider pisseirriterende, mens Mercer ... tja, det siger næsten sig selv.

Hun ved ikke hvorfor, men hun kommer pludselig til at tænke på mormor og en røverhistorie, Mercer engang har fortalt. Noget med, at hun som ung arbejdede i Jyske Bank fra hvem, hun stjal tusind kroner om dagen. Til at begynde med skjulte hun pengene under sine nylonstrømper i kommoden, men som årene skred frem, og bunken voksede sig større og større, samlede hun dem i en af morfars aflagte camouflagetasker, cyklede ud til Brøndbyskoven og gravede dem ned i en forladt rævehule langt inde i dybet. Den eneste, der kendte til hendes hem-

melighed, var Mercer, og han måtte få alle pengene, hvis han udover at grave dem op uden at få jord under neglene ikke sladrede til morfar. En mavesur, nærig stodder, der stadig lever, men bor på et plejehjem i en by, som ingen kan huske, hvad hedder.

Her slutter læseprøven.

Læs mere om TRIP her:

Ja tak, jeg vil læse mere